

ПОЗИВ

Тражићеш пример у схоластичкој расправи о игли и анђелима,
овлажићеш прст спремна да скинеш ускршњу фарбу,
отвориш још једну страницу књиге, или обичну кесу из маркета,
упорно и нервозно, као да треба сам живот
пред тобом да се отвори –
обичан, празнични миракул.

Покушаваћеш да се сетиш у којој си књизи
оставила срцолику детелину или који стих те је превео будну
преко још једног моста, у исто доба тамо неке године.
Јутрос, анђео има велике уши и донео је неколико
омиљених чоколада,
а дан је ветровит с местимичним наговештајима...

Хоћеш ли се таквом ускрснућу понадати,
или ће те благо заболети желудац јер си приметно узбуђена?
Осунчана прошлост мења облике,
растегљена као жвака – она коју дуго премећеш по устима
и када нестане слат, а инерција је претвори у навику.

Пуцнућеш прстима и склонићеш се с ветра,
зашушкаће омот чоколаде. Срце ће заиграти на ту слат.
Тражићеш још један тајанствен пример у насумично отвореној књизи.
Поруку, наравно с друге стране,
али у празнично јутро бићеш надгласана звечкањем есцајга
и узвишеним гласовима ТВ литургије.

Потећи ће крв из прста прободеног иглом
с које је управо један анђео, уморан, слетео
и напустио расправу жељан профаног смеха.

Али глас који ћеш чути
неће бити са небеса, већ из слушалице,
рећи ће: Здраво, и мислиће и на тебе док изговара:
*Смилуј нам се и избави нас
од онога што је у нама, анђеле.*

КРАТКИ РЕЗОВИ

Берлин

Дани могу да прођу у пребројавању станица,
с огољеним зидовима или рекламним порукама,
или у дугим вожњама кроз густиш зеленила ка периферији,
док не заборавиш где си уопште кренуо –

Дане можеш да поређаш по изласцима у одређене
делове града, по броју попијених пива или поређаних флаша,
јер овде се све може рециклирати, можда и туђа сећања –
Твоја мисао већ је мелодија уличног музичара
или велика пољана недељног бувљака,
пронађених и изгубљених успомена.

Као на филму, пред тобом су кратки резови
између подземља и надземља, сенке и светла.
Толико далеко од куће, да све може постати кућа;
слике се смењују у један исти једва чујан ритам градског воза;
познати симболи победе и великог парка,
весели људи дугиних боја или остаци хладног рата,
у сваком случају усред си карневала.

Бирај глумце, или остани статиста!
Утакмицу ћеш можда изгубити у гостима,
али овде се више не броји победа, само слобода,
и у данима када се изгубиш јер су возови накратко стали,
талас смеха те однесе привременој кући –

Накратко, престане да буде важно празно место
што га свуда носиш у себи, јер увек можеш назад у воз,
да проводиш дане у пребројавању станица, поређаних флаша,
статуа, симбола и споменика; или да кришком лубенице
расхладиш једњак што гори од неизговорљивих осећања.

РАЗИГРАНЕ ЛАСТЕ

Суђурај

*Одакле ветрови који се лелујају у прозорима?*¹

У кући има прозора, али мору није потребан кров, нити врата.
Степеницама се пењеш да сумраком боље осмотриш небо,
блискост мора, шум из мрака; уместо риба, ласте –
разигране круже, док их не замени звезда.
Одједном знаш, крај је лета.

Није само плима и осека, свако вече на крову ког нема,
прати се и путања Месеца. Ено Марса! Тамо је Венера! –
Мирис смокве још боље наглашава где је стид, а где су
друга превирања. Уместо звезде падалице,
први пут падне ти у поглед светлост случајно прелетелог метеора.

Далеко јеси, али не можеш даље; сад си предана њиховом лету,
Тело ти непомерено кружи изнад главе. Ипак, куда
с мирисом соли, додиром још увек угрејаног камена?!
Упорним птицама, као из мисли да су изашле;
Ах, ластавице! – због њих срце трепери на видиковцу,
изнад туге и изван спокоја.

Још једно вече, иста позиција Марса, Венере и Месеца.
Кућа се тресе од немира, као да нема везе,
срце ти каже, остани где јеси,
међу високим шибљем коморача, у линијама мора и острвља.
Твоји нерасцветали капари у сну ће се одмотати, у утроби,
као неиспуњена очекивања, спасити поново неки зид плача –
Ипак,

одакле ветар? Ко отвара прозоре?
И ко ти у то име упорно шапуће оно немогуће?
А већ сутра ћеш лелујати као завеса
што сакрива тек створене успомене.

¹ Јован Христић

НОВЕМБАР ЈЕ МЕСЕЦ ТРУЉЕЊА

Панчево

Кажу, лишће ће ускоро сасвим опасти.
Ујутру чак доведе мирише твој умешени хљеб,
иако из њега извлачим само оно љ као божанску средину,
да га у песми стигне било која могућа симболика.
Белина тела, ако икако може –
Мириш хљеба води ка најтоплијем месту у мени.
Новембар је месец труљења, душо, и дугих шетњи кроз маглу.

Кажу, нежна писма су за тмурне дане,
а уздаси за тише ноћи, кад и бодљикава прича
утоне у мекано ћебе. Стајалишта пуста, аутобуси ретки,
знам, међутим, толико далеко се не може. Ни аутобусом, ни возом.
Новембар је месец труљења, душо, и дугих шетњи у истом кругу.

Кажу, што замесиш лети, дуго кусаш кад крене зима.
Хоћеш да ти неко гата кроз пару чаја или кувано вино,
али све чешће ти глава буде тешка и од таквих мамурлука.
Вртиш се као мачка, што радо преде, онда оде као и летња успомена.
Новембар је месец труљења, душо, и трулимо сетни, као влажно лишће.

Доћи ћеш, каже песма, рука ће ти остати у ваздуху
након поздрава, као да описује још један круг,
и блуз ће свирати из оближњег кафеа,
А биће хладно, с лишћем поцрнелим.
Ипак, осмехнућеш се јер ето нас, у сва четири годишња доба,
да поделимо кифле у нека бела јутра, након труљења.

Отићи ћемо увече на премијеру филма. Након тога,
ушетати у нове магле; чајеве, хљебове, уздахе, док не буде
толико тихо да више и не постојимо.
Новембар је месец када ће свело постати бело, као и снег, и као пепео.

У РЕДУ ЗА ПОЛАЗАК У МАТЕРИНУ

Отићи на југ с костима још увек пуним зиме
аутобусима који касне, колекцијом непоништених карата,
с горким укусама опијата историје.

Још јуче се с пријатељима могло причати о уметности;
колико година је потрошено, ко је протествовао,
и да ли си устајао у пола ноћи,
палио радио да чујеш је ли се смак света
коначно десио,
а тамо у ноћи жмиркало је понеко светло
и тишину је проточном чинио укључен бојлер;
радио је крчао на већини станица,
осим оних где су владали народњаци.

Колико година још увек имамо,
распараних шпилова карата
за нас успаване, или оне што већ дуго несаниче,
преосетљиви на различите шумове
што никако да се претворе у гласове,

за пионире и пионирке
док и даље чежњиво траже прилику
да се спусте на Јадранско море
у бивше животе својих родитеља
у постјугославије?

Отићи на југ, али и птице селице се враћају
у старо стање ствари, исте бољке и нове државе;
ветар носи кесе, покреће ловце на ветрењаче
и дуваче у пиштаљке:
хватаче на ветру.
Још јуче смо причали о поезији, сутра ћемо је писати
ако опет носталгично будемо укључивали радио-пријемнике
у ишчекивању било какве револуције.

Сове совуљаре,
избеглице сањају граничне прелазе,
песници мртве природе,
грађани се иселили,

кости крхке као зимско грање, беле као кречњак и младе наде;
Јадранско море још увек плаво,
бирографија неподношљива, исељавање не-могуће;
на ијекавици, екавици или икавици,
лакхо бомо прихајали
можда следеће године!

Аутобуси увек касне, осим ако поласци нису отказани,
онда карте послуже као обележивачи за књиге,
разнода за носталгичаре јер –
пристижу ли с друге стране више било какве поруке,
или смо спали на сламке и стихове?

Отићи на југ с трулежима садашњих држава,
не питати колико нам је остало година,
да ли се смак макар малог света коначно одиграо,
почиње ли нови рат, креће ли бомбардовање...
Кад се у по ноћи пренеш из сна
несигуран у којој стварности се будиш
и будиш ли се?!

Сутра ћемо опет причати о уметности, размењивати књиге,
сличице, поезије и салвете; крчаће транзистор
далматинске радио-станице *Мој јалебе*,
чекајући полазак у материну –

Отићи на југ уз омиљену песму
и потопити мисао у јадранско плаво
то је још остало иако постоје границе
другови и другарице
другови и другарице
другови и другарице